

tarium, ere foreslaaede af Udvalget at skulle tilskrives Overskuddet. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Udvalg. Enhver Fabrik, som vil vedligeholde sit Inventarium paa en tilfredsstillende Maade, bør affrive et vist Beløb af det aarlige Udbytte paa denne Conto. Jeg troer, at man her befinder sig i den samme Viltsfarelse som ved det calculerede Overskud af Krudtværket, idet en Deel af det er illusorisk; de 1,520 Rd. maae da udredes et andet Aar med det dobbelte Beløb, naar nye Maskiner behøves; jeg troer, at det vil være rigtigere ikke at vække Forhaabninger om et Overskud, som rimeligviis ikke vil kunne tilveiebringes; jeg anseer imidlertid ikke Sagen for at være af den Vigtighed, at jeg derom har troet at burde stille Endringsforslag. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 30 har jeg Intet at bemærke. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 31, da har jeg til dette stillet et Underændringsforslag, som gaaer ud paa, at Varedepotets Beholdning skulde antages at gaae ned til et Beløb af 867,500 Rd. istedetfor de 917,500 Rd. Underændringsforslaget er stillet, fordi der er en Misforstaaelse tilstede. Det er Krigsbestyrelsens Hensigt at formindske Varedepotets Beholdninger af færdige Sager og Rædertøj med et Beløb af 100,000 Rd., for at Afdelingerne kunne være bedre forsynede; det forsvinder fra Varedepotet, men gaaer over i Inventarieregnskaberne ved Afdelingerne. Som sagt, det er kun en Misforstaaelse, der ligger til Grund, og Sagen er derfor ikke af videre Vigtighed; men jeg skal dog anbefale mit Underændringsforslag til Vedtagelse, fordi Regjeringen ellers ikke i Løbet af Aaret vil kunne forsyne Afdelingerne paa den tilsigtede Maade med Munderinger og Rædertøj.

Fallesen: Det har glædet mig meget at høre, at det ærede Krigsminister har haft visse Betæneligheder ved at gaae ind paa Udvalgets Raad; det er jo nemlig ikke Andet end et Raad, det ærede Udvalg giver; Udvalget har ikke bragt noget Forslag ind her i Salen, saa at man kunde faae at vide, om Rigsdagen sluttede sig til det Raad, Udvalget har givet Ministeren, nemlig at han skulde gaae ind paa

at sælge Krudt ved offentlig Auction. Jeg er, som sagt, glad ved, at Ministeren har Betæneligheder i saa Henseende, og jeg haaber, at de ville blive saa store, at han slet ikke indlader sig paa denne Foranstaltning, som ganske vist vilde være til Tab for Statskassen. I det Hele taget er det vel neppe rigtigt for en hvilken som helst Fabrik at sælge sine Producter ved Auction, og i Almindelighed er det jo heller ikke Skik og Brug, men dernæst er Krudt jo en Vare af en ganske særlig Betskaffenhed. Man kan ikke saaledes møde paa Auctionen og bide og derefter tjøre bort med sine Tønder Krudt i Bognen, naar man ikke har noget Sted, hvor man paa lovmæssig Maade kan opbevare det. Paa Auctionen vil der sandsynligviis kun komme ganske faa Kjøbmænd, som da vel ville have sørget for at have et Krudttaarn eller deslige til Raadighed som Opbevaringssted, og disse faa ville da let kunne blive enige om at sætte deres Bud saa lavt, at Krudtværket vilde faae et meget betydeligt Tab. En Grund, hvorfor de mindre Kjøbmænd i Provindserne ikke ville møde paa en saadan Auction, er det vistnok ogsaa, at de, saavidt jeg veed, som oftest see sig nødt til at forlange Credit paa længere Tid; men nu kan det jo dog ikke være Meningen, at Betalingen paa Auctionen ikke skulde være contant; thi ellers vilde Staten let komme ind paa et Forhold, der vilde være meget uheldigt. Desuden er der en anden Fare forbundet med en saadan Foranstaltning, og det er den, at den Commissionair, som nu forhandler Værkets Krudt, og som kjender alle Værkets Runder, ved at arrangere sig med en Krudtfabrik, s. Ex. i Sverrig eller andetsteds, vilde kunne berøve Værket alle dets Runder, ved for en Tid at skaffe dem Krudtet billigere; thi det er sandsynligt, at en fremmed Fabrik, for at faae den hele Handel, vilde finde sig i i nogle Aar at have, om ikke Tab, saa dog ingen Fordeel. Vi have iøvrigt med Hensyn til Herrens saa ofte omtalte „fremmede Klæde“ seet, hvor uheldigt saadanne Auctioner kunne løbe af; vi see jo nu „det fremmede Klæde“ opsørt til Priser, som man, hvor ringe man end har anseet det for at være, dog i sin Tid neppe har troet det muligt, at man kunde komme ned til. Jeg vilde altsaa meget ønske, inden den